

VARO MINUA

WSOY

PEKKA

HILTUNEN

STUDIO SARJA

Pekka Hiltunen

VARO MINUA

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset avusta

Lari Mäkelä

Anna-Riikka Carlson, Päivi Markus, Britanniassa tietolähteinä toimineet
The Centre for Social Justice, Harold F. Hutchison, Graeme McLagan,
professori John Pitts, Allan Ramsay / Transport for London,
Harriet Sergeant ja Tony Thompson

Kiitän Taiteen keskustoimikunnan kirjastoapurahalautakuntaa ja
WSOY:n kirjallisuussäätiötä tuesta romaanin kirjoittamiselle

T.S. Eliotin *Autio maa* -runon sitaattien suomennokset Yrjö Kajjärvi ja tekijä

©PEKKA HILTUNEN JA WSOY
978-951-0-41304-3
PAINETTU EU:SSA

Monet kirjan kuvaamista rikoksista ja katujengien
toimista perustuvat tositapahtumiin Lontoossa.
Uhrien nimiä on muutettu, ja toivon, että heidän
muistoaan ja heidän omaistensa surua voi
kunnioittaa myös tämän romaanin fiktiolla.

OSA I

KAIKKI LONTOON

PELOT

1

»Äiti?»

»Nate? Poju? Missä sä oot?»

»ÄITI, JEESUS AUTA!»

»Mitä sä kiljut! Nathaniel, mikä sulla on?»

»Äiti ne sai mut.»

»Mitä sä tarkoitat, Nate? Sano missä oot! Ootsä taas Leytonissa? Mä oon sanonu ettei siellä roikuta.»

»Äiti nää pakottaa mut soittaan. Ne sanoo et tää on mun viimenen puhelu. Viimenen puhelu ikinä. Äiti, anteeks et mä soit-
tan sulle.»

Hiljaisuus.

»Herrajumala.»

»Äiti? ÄITI MÄ KUOLEN!»

»Voi luoja, Nate, sano mitä mä teen! Herrajumala. Sano missä sä oot! Mitä mä voin tehdä!»

»En mä... en mä voi sanoo.»

»Nate, mä en ymmärrä! Herrajumala. Mä en oikeesti ymmärrä, mitä tää on! Sano mikä sul on!»

»Nää tyypit sanoo et ne tappaa mut. Ne aikoo tappaa mut nyt. Tässä. Puhelimessa.»

Hiljaisuus.

Lia tajusi oudon muutoksen heti palatessaan kaupungilta Level-lehden toimitukseen. Ulkona Cityssä oli ollut lounasruuhka, ravintoloihin ja kahviloihin oli virrannut jatkuvaa puhetta pursuavia liikemiehiä, juristinaisia, sihteereitä. Levelin toimitotaloon päästessään Lia sai yleensä jättää katujen pauhun taakseen, mutta nyt konttorin oli vallannut kiihkeä hälinä. Ihmiset seisoskelivat pienissä ryhmissä, odottaen ja väitel-len.

»Joku on vuotanut jotakin jollekin», selitti Sam Levinson hänelle tohkeissaan. »Me panemme kaiken uusiksi. Siitä tulee etusivun juttu, ja ainakin kaksi aukeamaa sisäsivuille.»

Lia jäi tuijottamaan Samia, toimittajaa ja luottoystävää, jonka työpiste oli hänen vieressään ja jonka innostus oli usein tarttuvaa mutta juuri nyt ylitsepursuavaa.

»*Joku on vuotanut jotakin jollekin?*» Lia toisti huvittuneena. Sam mulkaisi häneen.

»Puolustusasioita! Valtakunnan puolustusta.»

Huokaus. Levelin toimitus oli yhtä altista maastoa tälle pakko-mielteelle kuin niin monet muutkin miesvaltaiset yhteisöt, Lia ajatteli. Kaikki armeijaan, aseisiin tai valtakunnan turvallisuuteen edes löyhästi liittyvä oli kiihottavaa. Parasta oli, jos asiaan liittyi maanpuolustuksen salaisuuksia.

Kun kerrankin oli napattu oma kunnon uutinen, lehden valmisteilla oleva numero piti myllätä uusiksi, Sam kertoi. Viikon

työjärjestystä piti muuttaa ja koko toimitus valjastaa hoitamaan tätä juttua.

Lia nyökkäili ja avasi työpäätteensä, ja samassa hänen kännykkänsä soi. Numero oli tuntematon mutta miehen ääni puhelimessa välittömästi tuttu.

»Hyvää päivää, neiti Pajala. Tässä on rikosylikomisario Peter Gerrish.»

Hittojen hitto.

Lia oli valmistautunut tähän hetkeen perinpohjaisesti, mutta silti Lontoon Cityn poliisin ääni sai hänen hengityksensä kiihtymään aivan toisin kuin Levelin uutiset. Tietysti Gerrish soitti keskellä työpäivää, ja totta kai mies soitti itse eikä laittanut asialle alaistaan. Hän halusi viikkoja kestäneen vaikenemisensa jälkeen varmasti saada Lian hämilleen.

»Automme odottaa teitä työpaikkanne vieressä, Chancery Lanella», Gerrish ilmoitti.

»Mitä? Miksi ihmeessä?» Lia kysyi.

Puhelimesta kuului huvittunut äännähdyks. Hymyilikö Gerrish tilanteelle?

»Meidän on kysyttävä teiltä useita asioita», poliisi vastasi.

Kysyttävä asioita, Lia pani sanavalinnan merkille. Hän ei sanonut: teitä on kuulusteltava.

»Minulla ei varmaan ole tässä vaihtoehtoa?» Lia kysyi.

»On», Gerrish sanoi. »Uskon ystävällisyyteenne ja yhteistyöhalukkuuteen, haluan pyytää teidät keskustelemaan. Jos ette sitä tahdo, voin laittaa vireille kutsun viralliseen kuulusteluun.»

Voi perhana.

»Tarvitsen viisi minuuttia», Lia pyysi. »Tämä tuli töiden kannalta niin hankalasti.»

»Se onnistuu», Gerrish lupasi. »Kuljettaja odottaa teitä autossa, hän on siviiliasussa.»

Lia näppäili viestin *Gerrish soitti* ja lähetti sen Marille. Hän tiesi Marin, parhaan ystävänsä, odottavan tätä tietoa. Kutsu poliisin puheille johtui asioista, joita Lia oli tehnyt Marin johdolla, asioista, jotka he halusivat pitää salassa.

Mari oli myös valmistellut Liaa tähän hetkeen. Hän oli koulut Lian kohtaamaan poliisin kysymykset, he olivat harjoitelleet edessä olevaa koitosta kerta toisensa jälkeen. Marin kuului tietää missä mentiin.

Lia käveli esimiehensä, AD Martyn Taylorin pöydän luo.

»Martyn, tämä tulee ehkä pahalla hetkellä, mutta minun pitäisi poistua pariksi tunniksi.»

»Putkiongelmia?» Taylor kysyi. »Juuri nyt?»

Lia nyökkäsi anteeksipyydellen. Hänen ja Taylorin välille oli vuosien varrella kasvanut vahva luottamus, johon kuului molemminpuolinen ymmärrys siitä, että toisinaan Lian oli tarpeen ampaista jonnekin muualle kesken Levelin-työpäivänsä. Koska Lia ei halunnut kertoa tarkasti näistä menemisistä edes pomolleen, hän oli kerran kehittänyt syyksi vuotavat putket vanhassa asuintalossaan. Taylor oli hyväksynyt selityksen täysin tietoisena sen tekaistusta luonteesta. Putkiongelmista oli tullut heidän koodisanansa. Se tarkoitti, että Taylor sulki silmänsä Lian yksityisiltä menoilta, kun tämä piti huolen, että hoiti Levelin työt kunnialla.

Mutta nyt toimitus oli saamassa uutissskuupin. Kahden viikon välein ilmestyvälle Levelille se oli harvinaista herkkua, eikä tilanne ollut otollinen omien asioiden hoitoon.

»No mene», Taylor urahti. »Meiltä menee hetki sen päättämiseen, miten tätä hommaa edistetään. Ja voi olla, että teen jutun taittосуunnitelman itse.»

Lia hymyili kiitollisena.

»Onko uutinen niin iso?» hän kysyi.

»Tiedän aika vähän, koko asiaa vasta selvitetään», Taylor kertoi. »Mutta se on maanpuolustushommia. Jos se pysyy lähipäi-

vät vain meidän tiedossamme, kyllä se myy irtonumeroita ja tuo klikkauksia. Kenties vuoden isoin juttu meille.»

Lian kännykkä piippasi. He tuijottivat molemmat puhelinta hänen kädessään. Lia avasi Marin vastausviestin.

Hyvä. Selviät tästä hienosti.

»Lisätietoja kotoa?» Martyn kysyi. »Isompikin tulva?»

»Vaikea sanoa, kuinka paha paikka on edessä», Lia totesi.
»Mutta lupaan, että palaan parissa tunnissa.»

Liaa noutavassa autossa ei ollut poliisitunnuksia, hän saattoi astua siihen miettimättä näkikö joku tuttu tilanteen. Siviiliasuinen naispoliisi pysytteli ajomatkan aikana vaiti, eikä Lialle tullut mieleenkään avata keskustelua. Niin he olivat sopineet Marin kanssa, niin Mari oli häntä valmentanut.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän joutui menemään poliisiasemalle eikä edes ensimmäinen kuljetus Gerrishin puheille. Lia oli alkanut tottua ajatukseen, että hänen aiemmin niin rauhalliseen graafikon elämäänsä oli tullut toinen, salatumpi puoli. Siihen kuului yllättäviä, hankalia asioita. Rikoksiin puuttumista, yhteenottoja pelottavienkin ihmisten kanssa. Niiden vuoksi oli joskus haettava poliisilta apua tai jouduttava itse kuulusteluun. Ei hän sellaista elämää ollut etsinyt, mutta ei hän halunnut sitä paetakaan.

Yksi pieni asia kiusasi. Hänen oli pitänyt jättää puhelimensa toimitukseen, se kuului etukäteen Marin kanssa päätettyihin valmisteluihin. Lia kaipasi kännykän pientä painoa tumman syystakkinsa taskussa. Ilman puhelinta olo oli hiukan avuton, kuin olisi maailmasta irrallaan. Kaiherrus tuntui hölmöltä ja silti todelliselta. Jos Gerrish ilmoittaisikin asemalla äkkiä pidättävänsä hänet, poliisilla olisi keinonsa päästä älypuhelimien tietoihin. Mari oli selvittänyt, että laki ei sallinut poliisin tutkia kansalaisen puhelinta noin vain, lähinnä niin saatettiin tehdä terrorismin torjunnassa. Mutta koskaan ei voinut olla varma,

mitä Gerrish keksisi. Siksi Lia oli ottanut mukaansa Wood Streetin poliisiasemalle vain avaimensa ja lompakkonsa.

Matka oli lyhyt, mutta se tuntui raskaalta. Cityn autovirrassa poliisin piti jarrutella tuon tuosta, ja Lian mieltä synkensivät odotukset siitä, mitä kaikkea saattoi olla edessä.

Kun auto pysähtyi liikennevaloissa, hän näki heidän kuvansa heijastuvan viereisen liiketalon suurista lasiseinistä. Musta auto, jonka takapenkiltä katsoi vaalea, hoikka nainen. Lyhyehkö hiukset sidottuina taakse – olisiko niille pitänyt tehdä jotakin, ei sellaiselle ollut aikaa poliisin soittaessa.

Lia kohensi ryhtiään. Hänen kuvajaisensa ikkunassa oli kalpea, vähän liian pienen ja säikähtäneen näköinen. Jo leuan nostaminen ylös sai hänet näyttämään varmemmalta.

Minä selviän tästä hienosti. Tässä ei ole kyse sotasalaisuuksista ja valtakunnan puolustuksesta.

Wood Streetin vanhan, kalseanharmaan poliisiaseman pienestä aulasta hänet ohjattiin toiseen kerrokseen, vakavimpia rikoksia tutkivan Major Investigations Teamin osastolle. Lia tiesi jo aiemmilta vierailuiltaan nämä kapeat käytävät ja seinien valkean, repeilevän maalin. Kaikki täällä oli kulunutta, työn pelkistämää. Koko rakennus oli kuin käsityöläisen painava, patinoitunut moukari, Lia ajatteli. Valtion vasara, joka nuiji rikosten ja epäjärjestyksen loputonta, rumaa koneistoa palasiksi.

»Päivää, neiti Pajala.»

Tummahiuksinen, pitkänhuiskea mies odotti häntä työhuoneensa ovella. Lia tunsi rikosylikomisario Peter Gerrishin vakavan katseen arvioivan häntä läpikotaisin. Aiemmillä tapaamisillaan he olivat keskustelleet Gerrishin huoneessa, mutta nyt poliisi johdatti hänet käytävällä muualle.

»Teetä? Kahvia?» mies kysyi.

Lia kieltäytyi tarjouksesta lyhyellä päinpudistuksella.

Pienen huoneen kalusteet olivat naarmuinen pöytä ja kolme askeettista tuolia. Seiniä peittivät jäänteet ajoilta ennen tietokoneita: vaaleanruskeita kangastauluja, joihin joskus oli kiinnitetty papereita nastoilla. Kuulusteluhuoneen valjusta tilasta puuttui enää, että yksi seinistä olisi ollut elokuvista tuttu valepeili, Lia mietti. Mutta sellaista ei sentään ollut. Etävalvontaa hoiti katonrajassa töröttävä kamera.

Älä avaa puhetta itse, Lia kertasi Marin neuvoja mielessään. Älä tuo itse keskusteluun yhtä ainutta uutta asiaa. Vastaa vain kysymyksiin, älä spekuloi.

»Kiitos kun tulitte», Gerrish sanoi heidän istuutuessaan tuoleille pöydän vastakkaisille puolille.

»Totta kai», Lia vastasi.

»Tulitteko vastahakoisesti?» poliisi uteli.

Lia avasi suunsa vastatakseen mutta kohautti sitten olkapäitään.

Miksi puhua, jos ei tarvitse.

Gerrish oli asettanut pöydälle kannettavan tietokoneen, kan-sion jossa oli papereita ja pienen tallennuslaitteen, jonka hän näpäytti päälle. Lia tuijotti laitteen punaista merkkivaloa.

Hän ei ole luetellut minulle oikeuksiani. Silloin hän ei voi käyttää keskustelua todisteena oikeusistuimessa.

Se tarkoittaa, että heillä ei ole minua vastaan riittävästi todisteita käräjille. Tämä on hakuammuntaa. He eivät tiedä tarkkaan mitä etsivät.

»Neiti Pajala, olen tehnyt virheen teidän kanssanne», Gerrish sanoi.

Lia oli odottanut rikoskomisariolta melkein mitä tahansa muuta, mutta ei tällaista.

»Olemme tavanneet joitakin kertoja, ja aluksi luokittelin teidät harmittomaksi, vilpittömäksi siviiliksi. Se oli minun virheeni», Gerrish totesi.

Lia pysyi vaiti ja odotti miehen jatkavan.

»Sekaannuitte kahteen isoon rikostutkimukseen», poliisi sanoi. »Syylistyin mahdollisesti virkavirheeseen, sillä annoin teidän kuulla tutkimusten joitakin yksityiskohtia. Nyt olen päättänyt korjata erehdykseni.»

Gerrish silmäili häntä odottaen vastausta, ja kun sitä ei kuullut, hän alkoi puhua kiivaammin.

»Te olette erikoinen tapaus. Tämä on kuudes kerta, kun olette tekemisissä Suur-Lontoon poliisin vakavimpien rikosten osaston kanssa. Suurin osa lontoolaisista ei koskaan asioi poliisin kanssa. Niistä, jotka asioivat, murto-osa kohtaa tällaisten rikosten tutkijoita. Ja siitä lontoolaisten äärimmäisen pienestä joukosta vain harva on tekemisissä kanssamme enemmän kuin kerran pari. Miksi juuri te olette tällainen harvinaisuus?» mies kysyi.

Lia katsahti sivuun kuin hakien vastaustaan. Tosiasiassa se oli hänellä jo valmiina.

»Olen täällä teidän kutsustanne. Ja kansalaisten pitää tukea poliisia kaikin tavoin.»

»Te teette muutakin kuin tuette», Gerrish sanoi nopeasti. »Olette tuonut meille tietoja vakavista rikoksista. Ensin paritajaliigan, sitten sarjamurhaajan uhreista. Ette satunnaisia silminnäkijätodistuksia vaan tarkkoja tietoja, joiden hankkiminen on työlästä.»

Lia pysyi hiljaisena miehen luetellessa heidän kohtaamistensa yksityiskohtia. Totta, hän oli mennyt Gerrishin ja tämän kollegojen puheille hirvittävien henkirikosten takia. Totta, tietoja joita hän oli tarjonnut saattoi kaivaa vain joku, jolla oli poliisin kaltaisia rikostutkijan keinoja – tai sisäpiiritietoa rikollisista.

Mutta totuutta Lia ei voinut poliisille avata. Ei hän ollut erikoinen tapaus. Mari oli.

Lia oli tavallinen, kolmeakymmentä lähestyvä suomalainen graafikko Lontoossa, hänen paras ystävänsä Mari taas muutama vuotta vanhempi suomalainen nainen, joka kykeni hyvin

epätavallisiin asioihin. Mari oli poikkeuksellisen herkkä vais-toamaan ihmisten salattujakin ajatuksia, lukemaan näiden ole-musta ja käytöstä hätkähdyttävän tarkasti, kuin sulautuisi het-keksi heidän sisimpäänsä.

Ja Mari oli luonut Studion. Jo sen ajattelemisen sai Lian selän suoristumaan poliisin edessä. Kuinka sellainen joukko ja paikka oli olemassa. Mihin kaikkeen he kykenivät.

Mari oli psykologi, joka oli perustanut Lontoon Banksidessa toimistotalossa operoivan Studion jo vuosia sitten, värvän-nyt sinne avukseen eri alojen huippuammattilaisia – ja sitten Lian, ystävänsä. Marin johdolla he olivat valinneet asioita, joi-hin puuttua. Rikollisia, jotka piti pysäyttää kun poliisi ei sii-hen kyennyt. Kaltoinkohdeltuja, joita he auttoivat saamaan oikeutta. Saavuttaakseen tavoitteensa he olivat itse rikkoneet lakeja: kuvanneet ja äänittäneet salaa, lavastaneet asioita, vää-rentäneet henkilöllisyyksiä, dokumentteja ja verkkohistoriaa. Puolustautuneet ase-in, kun tilanne vaati.

Kaikki tämä tapahtui julkisuudelta salassa, kukaan ulkopuo-linen ei siitä tiennyt. Työt olivat vieneet heidät kohtaamaan tap-pajia, joiden pelkkä ajattelemisen oli vaatinut Lialta karaistu-mista. Ja kulkemista viiltävän surun läpi, menetyksiä, joiden alle oli ensin tuntenut musertuvansa.

Mitään tästä Lia ei voinut antaa Gerrishin saada selville.

Minusta riippuu, saammeko jatkaa. Ja sen rauhan minä meille hankin. Ehkä tämä on sittenkin sotaoperaatio, meidän pienen joukkomme puolustusta.

Kuinka Lia oli tullut tekemisiin ammattirikollisten kanssa, Gerrish jatkoi uteluaan. Miksi hän asettui alttiiksi riskeille?

»En ole tavoitellut sellaisia asioita», Lia vastasi. »Ne ovat tulleet sattumalta. Ja jos on mahdollisuus auttaa poliisia, totta kai teen niin. Olen ollut siviiliavustaja – te itse kerroitte kerran, kuinka poliisi käyttää joskus siviilien tietoja apunaan.»

Vieritä vastuuta Gerrishille itselleen, Mari oli opastanut Liaa. Anna hänen uskoa, että hän on ollut kaikessa voimakkaampi tekijä kuin hän uskookaan.

»Sattumalta?» Gerrish toisti. »Meidän työssämme oppii, että puhtaita sattumia on todellisuudessa melko vähän.»

Ajattele muuta, Lia kehotti itseään. Älä puhu, keskity ajattelemaan mitä tahansa.

Tämän tekniikan oli hänelle opettanut Mari: hermostuttavassa tilanteessa auttoi, kun kävi mielessään läpi sivuasioita, mitä tahansa kylmiä faktoja. Numerot ja listat olivat erityisen hyviä.

Viisi neljä kolme kaksi yksi nolla. 543210. Se oli kieltolain päätymisen päivä Suomessa. Minä opin sen koulun historiattunnilla. Viina alkoi virrata maassa viides huhtikuuta vuonna 1932 kello 10 aamulla. 543210.

Kyllä se viina on Suomessa sitten virrannutkin.

»Puhutte nyt toisin kuin aiemmissa tapaamisissamme», Gerrish sanoi.

Olet täysin oikeassa, mutta sitä en sinulle myönnä.

Onko tuo sininen kauluspaitasi sama kuin viimeksi, kun tapasimme, Peter? Se näyttää täsmälleen samalta.

»Olette väittänyt haluavanne auttaa meitä», poliisi vetosi.

Ei se voi olla sama paita – tosin olen nähnyt sinut aina vain tuolaisessa paidassa.

»Mutta se on valhetta», Gerrish provosoi.

Oletko sinä niitä miehiä, jotka rakastavat ostaa pinon samanlaisia paitoja, Peter? Oliko sinulla viimeksi tuo sama solmio – kuinka minä olen unohtanut sen? Saako tämä kuulusteluhuone ajatukset vähän sekaisin? Mitä papereita noille seinille on aikoinaan kiinnitetty? Virallisia ohjeita, tai rikollisten kuvia? Keitä kaikkia tässä huoneessa on vuosikymmenien aikana kuulusteltu?

»Te väitätte olevanne nainen, joka on vain joutunut tekemisiin rikosten kanssa», poliisi sanoi, ja hänen äänensä kävi terä-

vämmäksi. »Minä uskon, että olette sekaantunut niihin itse. Olette osallinen useissa vakavissa rikoksissa Britanniassa ja todennäköisesti ulkomaillakin. Olette syyllistynyt niissä ainakin viranomaisten harhauttamiseen ja olennaisten tietojen salaamiseen. Te ette toimi yksin vaan joukossa, jota voi epäillä vielä pahemmista asioista. Talousrikoksista ja tietomurroista. Mahdollisesti aseiden salakuljetuksesta ja väkivaltarikoksista.»

Lia kohtasi poliisin haastavan katseen ja pysyi vaiti.

»Tiedämme teistä kaikenlaista, neiti Pajala. Meillä on todisteita liikkeistänne: lentolippuja, silminnäkijälausuntoja, valokuvia.»

Ja minulla on tietoja sinusta, Peter Gerrish. Tiedän sinusta todennäköisesti yhtä paljon kuin sinä minusta. Me olemme Studiolla tutkineet sinua.

»Te olette kaikkea muuta kuin viaton», poliisi jatkoi.

Gerrish, Peter Bartholomew, Lia kertasi mielessään. Ikä 37, syntynyt Manchesterin Collyhurstissa, yksi sisko. Vaimo Olivia Denmore, avioliitossa yli kahdeksan vuotta. Ei lapsia.

»Syyllistytte kumppaneidenne kanssa ainakin oman käden oikeuteen ja laittomuuksiin», Gerrish sanoi. »Kysymys kuuluu: mitä kaikkea te todella teette?»

Sinulla on poliisin kahden vuoden peruskoulutus, Peter. Harjoittelu Bruchen poliisiopistossa Cheshiressä. Ylempi korkeakoulututkinto Manchesterin yliopistosta henkilöstöjohtamisessa.

Olet selvästi keskitasoa paremmin koulutettu poliisi, Peter.

»En ole vielä aloittanut teistä virallista poliisitutkintaa, mutta materiaalia sen käynnistämiseen on yllin kyllin», mies sanoi. »On turha haaskata tutkinnan resursseja, jos se voidaan välttää. Jos ryhdytte nyt yhteistyöhön, se otetaan huomioon asioiden arvioinnissa.»

Lian selässä kihelmöi. Poliisin syytökset saivat sen aikaan, Lia ei voinut sille mitään vaikka hän oli harjoitellut tätä.

»Nyt on aika puhua suoraan, puhua totta», Gerrish sanoi.
»Ryhdyttekö yhteistyöhön?»

Lia sulki silmänsä. Edessä oli hetki, jolloin hänen kuului ottaa tilanne haltuunsa.

3

Mari seisoo työhuoneensa isojen ikkunoiden äärellä Studiossa ja ajattelee Liaa.

Juuri nyt rikosylikomisario Gerrish kuulustelee hänen ystävänsä jossakin vanhan poliisiaseman uumenissa. Gerrish uskoo tietävänsä asioita, olevansa etulyöntiasemassa.

Niin hänen pitääkin luulla. Poliisi ei saa tietää, että hänellä ei ole vastassaan Lia vaan koko Studio.

Mari ei tätä yhteenottoa ole kaivannut, mutta kun se nyt on miteltävä, hän on paneutunut siihen suurella huolella ja voimalla. Kymmenet yksityiskohdat on tutkittu, kaikki mielen pohjalla kyteneet kysymykset ratkaistu.

Jo viikkojen ajan Mari on tiennyt poliisin yrittävän päästä heistä perille.

Odotus on herkistänyt hänet. Mari on löytänyt itsensä usein seisomassa näiden ikkunoiden äärellä, katselemassa Banksiden harmaita kivikortteleita. Hänen Studiossa, ja hänen Lontoonsa. Näillä kulmilla hän tuntee jokaisen mutkan ja porttikäytävän, tapahtumattomuuden rauhan, joka iltaisin hiljentää kadut. Bankside on ei-kenenkään ja kaikkien kaupunginosa, täällä on asuintaloja mutta vielä enemmän pelkistettyjen liikerakennusten torneja ja taiteen palvelukseen asetettuja entisiä tehtaita. Täydellinen paikka Studiolle yhden toimistotalon

ylhäisyydessä, mistä kukaan alhaalla Park Streetillä ei voi heidän olemassaoloaan arvata.

Mari on usein katsonut rakennusten lomasta pilkottavaa Thamesin tummanharmaata virtaa, säiettä joka aina tuntuu yhdistävän heidät kaukaisiin maailmoihin, joista he eivät koskaan edes kuule. Hän on sallinut itselleen nuo pysähtymisen tuokiot, antanut itsensä unohtua keskeneräisiin suruihin. Keventänyt sitten mieltään muistelemalla heidän saavutuksiaan.

Työn lohtu. Se on ollut kipeänrakas helpotus aina, kun jokin vaara uhkaa.

Mitä ihminen elämässä tarvitsee? Siihen kysymykseen hän on tätä operaatiota valmistellessaan palannut yhä uudelleen.

Mari tietää, mitä tarvitsee. Itse valittuja töitä, joitakin huolesta vapaita hetkiä, muutaman hyvän kumppanin, liikkeessä pysyvän mielen. Kokemuksen siitä, että juuri hän päättää asioista elämässään. Rakkautta, parisuhteen? Sitä ei pidä tarvita – rakkaus on ihmiselle etuoikeus, sitä voi janota, mutta elämänsä ei voi tyystin sen varaan rakentaa.

Omaa tilaa, sitä hän tarvitsee. Marilla on oltava tämä ajatuksista sakea hiljaisuus näiden lujien ikkunoiden äärellä.

Kuinka äänetöntä Studioissa nyt toisinaan onkaan, kun heidän joukkonsa on kokenut kovia ja heitä on vähemmän.

Vastuksia, niitä Mari ei kaipaa yhtään enempää. Niin moni uskoo, että ihminen kasvaisi eniten vastuksista, mutta ei se ole totta. Enemmän ihminen kasvaa muiden tuesta, pohjasta joka pysyy. Vaarat ja vastoinkäymiset saavat ihmisen keskittymään olennaiseen, mutta jos niitä kohtaa usein, ne hivuttavat kenen tahansa hengen ohueksi.

Mari hivutettiin ja nujerrettiin kerran, jo nuorena, Suomessa. Toivuttuaan oudon lapsuutensa alistuksesta – hitaasti, kivulloisesti, yksin – hän oppi näkemään vastukset kysymyksinä, joihin oli löydettävissä vastaus.

PUHELUN AIKANA SINUT AMMUTAAN. KENELLE HALUAT SOITTAA?

S

uomalaisen graafikon Lian ja hänen ystävänsä Marin kaksoiselämä Lontoossa rikosten rajamaastossa on mennyt liian pitkälle. Kesken työpäivänsä Lia tempaistaan kuulusteluihin. Poliisi on alkanut kiinnostua hänen ja Marin salaperäisen Studio-joukon toimista.

Mari vastaa haasteeseen valjastamalla Studion operaatioon, joka vie ryhmän keskelle Lontoon katujengien kovaa arkea. Siinä kortteleista käydään revii- taistelua veritöillä, ja edessä on äkkiä jengi, joka teloitaa uhrinsa poikkeuk- sellisen julmasti.

VARO MINUA on väkevä, monitasoinen jännitysromaani, jossa mobiiliajan tekniset oveluudet sekoittuvat Lontoon syvään historiaan.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 413043

84.2

ISBN 978-951-0-41304-3

